

Sygn. akt I C 469/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Dębicy, Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Barnak

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Skarbek

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2016 r. w Dębicy na rozprawie

sprawy z powództwa K. M.S.A. w K.

przeciwko A. G.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Dębicy Wydział I Cywilny

z 25 października 2016 r.

Powód wniósł pozew przeciwko A. G. o zapłatę.

Na uzasadnienie podał, że pozwana zawarła z cedentem powoda umowę pożyczki, z której pozwana się nie wywiązała.

Na rozprawę wyznaczoną na dzień 25 października 2016 r. pozwana nie stawiała się ani nie złożyła odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód nie wykazał zasadności pozwu, w tym nie udowodnił okoliczności podawanych w pozwie.

Nie uwzględnił Sąd w swoich ustaleniach kserokopii dokumentów złożonych przez powoda, jako że są to zwykłe kserokopie, a nie oryginał, bądź odpis potwierdzony za zgodność z oryginałem przez notariusza. Kserokopia dokumentu nie jest dokumentem w rozumieniu przepisów k.p.c., a co za tym idzie nie może dla Sądu stanowić podstawy swoich ustaleń.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu, gdyż roszczenie nie zostało udowodnione co do wysokości i co do zasady, zgodnie z ciężarem dowodzenia wynikającym z art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c. Na powodzie ciążył obowiązek wykazania wysokości zobowiązania pozwanego ze wskazaniem sposobu jego wyliczenia.

Powód przedstawił jedynie ksero dokumentów. Tym samym powód nie przedstawił dowodów, na podstawie których można by przeprowadzić weryfikację dochodzonego roszczenia.

Tylko oryginały dokumentów, bądź odpisy potwierdzone za zgodność z oryginałem przez notariusza albo pełnomocnika strony będącego adwokatem lub radcą prawnym, zgodnie z art. 129 § 2 k.p.c., mogą być przedmiotem

dowodu. Niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem. Warunkiem uznania kserokopii za dokument jest umieszczenie na niej i zaopatrzenie podpisem poświadczenia jej zgodności z oryginałem. Kserokopie dokumentów bez stwierdzenia ich zgodności z oryginałem nie są dokumentami w rozumieniu kodeksu postępowania cywilnego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 1994 r. III CZP 37/94, OSNCP 1994, nr 11, poz. 206, wyrok z dnia 27 lutego 1997 r. III CKN 7/57 – niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2004 r. I CK 32/04, LEX nr 529692). Obowiązkiem strony, w szczególności zastąpionej przez profesjonalnego pełnomocnika, jest dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody (art. 3 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów oznacza zaoferowanie takich dowodów, które spełniają ustawowe wymagania przewidziane w kodeksie postępowania cywilnego.

Wobec powyższego należało oddalić powództwo orzekając wyrokiem zaocznym. Brak było podstaw w oparciu o art. 339 k.p.c. uznać za prawdziwe twierdzenia pozwu, gdyż budziły one poważne wątpliwości. Stosownie do treści art. 339 § 1 i 2 kpc jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W sprawie niniejszej pozwana, co prawda nie zaprzeczyła istnieniu wierzytelności, bowiem nie zajęła w sprawie stanowiska w ogóle, jednakże zdaniem Sądu przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne budzą uzasadnione wątpliwości, aby móc wydać wyrok uwzględniający roszczenie. Wątpliwości te powoduje w szczególności brak wykazania istnienia wierzytelności wobec pozwanej, jak też tego czy jest ona wymagalna i w jakim zakresie.